

Anti-F*ck East..

ΕΝΤΥΠΟ ΔΡΟΜΟΥ / ΤΕΥΧΟΣ #8 / ΑΝΟΙΞΗ 2023

**ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ
ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΟ!**

editorial

Ζούμε, δουλεύουμε και αράζουμε στις γειτονιές των ανατολικών. Είμαστε αντιφασίστριες και αντιφασίστες. Αυτό σημαίνει ότι δεν έχουμε καμία σχέση με το κράτος και καμιά ανάγκη για εκπροσώπηση. Μιλάμε, γράφουμε και δρούμε οι ίδιοι για εμάς. Προσπαθούμε να κρατάμε τις γειτονιές μας καθαρές από φασίστες και τα μυαλά μας στο κεφάλι μας. Και πιστέψτε μας πως όταν ο κόσμος γκρεμίζεται δε σώζεσαι μόνος σου από τα συντρίμια. Πρέπει να βρισκόμαστε. Πρέπει να οργανωνόμαστε. Πρέπει να μην αφήσουμε τα συντρίμια να μας καταπιούν.

Το έντυπο αυτό λοιπόν είναι μία προσπάθεια επιβίωσης πρώτα απ' όλα διανοητικής μέσα στην ατέλειωτη βλακεία που επικρατεί. Είναι η γραπτή αποτύπωση όσων ζούμε και συζητάμε και καταλαβαίνουμε βδομάδα με τη βδομάδα. Αν λοιπόν βρίσκεις κι εσύ τον εαυτό σου μέσα σε αυτό, μη διστάσεις να μας βρεις. Αν όχι, μην το πετάξεις άστο στο επόμενο παγκάκι και κάποιος θα το διαβάσει. Το πληρώνουμε από την τσέπη μας και δε μας αρέσει ο κόπος μας να πηγαίνει στα σκουπίδια.

για επικοινωνία: antifa.east@yahoo.com
blog: <https://antifaeast.wordpress.com>

Φώτο στο εξώφυλλο:

Διαδήλωση στόμα με στόμα
Μαρούσι / 02.2023

**Κυκλοφορούν
αυτοκόλλητα!**
ΝΑΙ! Τα τυπώσαμε ξανά!

Αν γουστάρεις,
στείλε μας mail
για να τα αποκτήσεις!

Η δύναμη των λέξεων

Μας έμαθαν από το σχολείο τι σημαίνει να είσαι έξυπνος και τι να μην είσαι έξυπνος. Πέσανε πάνω μας με τα μαθήματά τους, τις σημειώσεις τους και τα διαγωνίσματά τους για να μας αξιολογήσουν από το 1 μέχρι το 20. Μας μέτρησαν ξανά και ξανά. Βοήθησαν αυτούς που μπορούσαν και κοιτούσαν με απογοήτευση αυτούς που δεν μπορούσαν.

Ποιος αποφασίζει όμως ποιος είναι και ποιος δεν είναι; Ποια είναι τα κριτήρια; Είναι πιο έξυπνος αυτός που καταλαβαίνει τα μαθηματικά ή αυτός που ξέρει ότι και να καταλάβει μαθηματικά δεν το έχει επιλέξει ο ίδιος; Αυτός που είναι πάντα διαβασμένος για να αποφύγει να βρεθεί σε άβολη θέση ή αυτός που τολμάει να μη τον νοιάζει; Η λέξη έξυπνος στο σχολείο δεν είναι παρά ένα εργαλείο στα χέρια των καθηγητών. Ένα μέσο πίεσης προς τους μαθητές ώστε να προσπαθούν να αποδείξουν την αξία τους, δηλαδή να διαβάσουν κι άλλο, να καταλάβουν περισσότερα και να γράψουν καλύτερα. Η λέξη αυτή αφού τελειώνουμε το σχολείο συνεχίζει να χρησιμοποιείται ως χαρακτηριστικό των «χαρισματικών» ανθρώπων που θα πάνε μπροστά.

Η γλώσσα δεν είναι μία απλή κοινωνική σύμβαση για να συνεννοούμαστε,

όπως μας λένε. Οι λέξεις δεν έχουν μόνο τη σημασία τους αλλά και τη χρησιμότητά τους. Αυτοί που χρησιμοποιούν τις λέξεις έχουν τη δύναμη να μας επιβραβεύουν ή να μας αποθαρρύνουν, δηλαδή να μας κατηγοριοποιούν και να μας πειθαρχούν. Π.χ. στο σχολείο αλλά και στον χώρο εργασίας έξυπνος θεωρείται αυτός που υιοθετεί εύκολα και γρήγορα μια ζητούμενη συμπεριφορά.

Κατά τη γνώμη μας κανείς δεν είναι έξυπνος. Η λέξη αυτή είναι ο τρόπος τον αφεντικών να σε κάνουν να ανταγωνίζεσαι τους άλλους και τον εαυτό σου ώστε να είσαι χρήσιμος για τους ίδιους. Γιατί όπως και να το κάνεις ό,τι αξία θεωρούμε εμείς οι ίδιοι αλλά και οι υπόλοιποι ότι έχουμε, την ίδια θα πουλήσουμε στον καθηγητή για έναν βαθμό και την ίδια στο αφεντικό για έναν μισθό.

Είναι πολύ κουραστικό και πολύ άδικο να μαθαίνουμε συνέχεια κι άλλα κι άλλα κι άλλα για να υπάρχουμε και να δουλεύουμε. Πώς θα ήταν άραγε αν το κάναμε από πραγματικό ενδιαφέρον; Ποτέ δε θα μάθουμε. Τουλάχιστον ας μην περνάμε για σπουδαίους όσους θεωρούνται έξυπνους.

Τον κακό τους τον καιρό!

Μπορεί τώρα να μην το θυμάται κανένας -επειδή ήμασταν τυχεροί- αλλά η χρονιά είχε ξεκινήσει με σόσιαλ μίντια, τηλεόραση και εφημερίδες να φωνάζουν μέρα-νύχτα πως «έρχεται δύσκολος χειμώνας». Μάλιστα το είχαμε εμπεδώσει σε τέτοιο βαθμό που ακόμα κι εμείς το είχαμε για μόνιμο θέμα στις παρέες -«ε ρε τι θα κάνουμε όταν πιάσουνε τα κρύα;» Οι τιμές είχαν πάει στα ύψη, η ΔΕΗ βάραιγε κόκκινο κι εμείς τρέμαμε -όχι από το κρύο αλλά με τη σκέψη πως θα δίναμε τον μισό μισθό για τη ΔΕΗ και τον άλλο μισό για το φυσικό αέριο.

Όλα αυτά τα ξεχάσαμε. Γιατί τα κρύα δεν ήρθαν ποτέ. Ποτέ; Όχι ακριβώς... Τα κρύα ήρθαν τον Φλεβάρη -για μια βδομάδα. Κι εκεί είδαμε επιτέλους τι μας ετοίμαζαν και τι εννοούσαν όταν έλεγαν «δύσκολος χειμώνας». Μια βδομάδα έκανε κακό καιρό και άστραψαν και βρόντηξαν το κράτος και οι τσάτσοι δημοσιογράφοι. Έξω είχε λιακάδα και αν άνοιγες την τηλεόραση νόμιζες πως είχε μετακομίσει η Σιβηρία στην πλατεία Τσιρακοπούλου. Οι καλοί μας φίλοι κανόνισαν και έκαναν ένα μίνι λοκντάουν με αφορμή αυτήν την φορά τον καιρό και, φυσικά, πάντα για το καλό μας. Κλειστά μαγαζιά, σχολεία, δημόσιο. Η τηλεργασία ήταν ξανά ένα χρήσιμο εργαλείο κι εμείς ξανά «μείναμε σπίτι» να κοιτάμε από το παράθυρο το χιόνι να λιώνει. Κι ας είχε έξω λιακάδα.

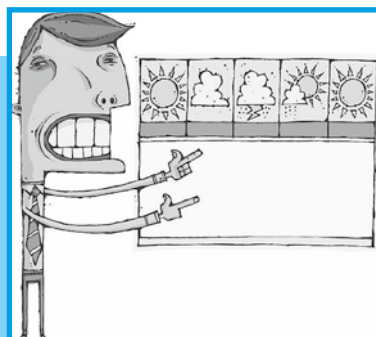
Οπότε το ερώτημα που προκύπτει από όλα αυτά είναι το τι διάολο θα μας κάνανε αν είχε στ' αλήθεια κακό καιρό φέτος -αφού ακόμα και την καθαρή Δευτέρα μας φώναζαν να κάτσουμε σπίτι γιατί έξω έχει αφρικανική σκόνη.

Στα κανάλια λένε πως ο «δύσκολος χειμώνας» δεν έκατσε στον Πούτιν, αλλά εννοούν πως δεν έκατσε στους ίδιους, Ίσως να μη μάζεψαν τα λεφτά που υπολόγιζαν από τους φόρους στη ΔΕΗ και το φυσικό αέριο. Ο χειμώνας όμως, δυστυχώς, έρχεται κάθε χρόνο. Το μεγάλο ερώτημα σε όλα αυτά είναι τι να κάνουμε. Η απάντηση είναι δύσκολη και θέλει πολύ χώρο -σίγουρα παραπάνω από αυτές εδώ τις δυο σελίδες. Πάντως να κοιτάμε όλη μέρα το κινητό για να μας πουν πότε να βγούμε δεν ακούγεται και πολύ καλή ιδέα. Μήπως όμως για αρχή να δούμε το καρναβάλι με τον καιρό -και όλα τα άλλα που μας ταΐζουν κάθε φορά σαν έκτακτη ανάγκη- γι' αυτό που είναι πραγματικά;

Εντωμεταξύ η εκπαίδευση για να είμαστε «κοινωνικά υπεύθυνοι» συνεχίζεται. Με τον «φονικό ιό» μάθαμε τι είναι το οξύμετρο και γιατί πρέπει να υπάρχει ένα σε κάθε σπίτι. Τώρα μάθαμε τη διαφορά της χιονοκουβέρας με την αλυσίδα χιονιού και φυσικά γιατί πρέπει να υπάρχουν σε κάθε αυτοκίνητο. Αν έβγαίνες έξω χωρίς αυτές έτρωγες πρόσοτιμο. Θυμίζει κάπως το χαρδολόχαρτο; Θα έπρεπε... Η τυφλή υπακοή στο κράτος είναι μεγάλο ζητούμενο. Θα χρειαστεί στο μέλλον (στο κράτος, ντε...).

Αν μας ακούγεται άσχημα, μπορούμε να λέμε πως δεν υπακούμε στο κράτος, αλλά στον ειδικό – είτε πληρώνεται είτε θέλει πολύ να αρχίσει να πληρώνεται από το κράτος! Μπορεί να λέγεται γιατρός, μετεωρολόγος, μελλοντολόγος (δες Χούντα's greatest hits στις επόμενες σελίδες), πάντως σίγουρα ξέρει περισσότερα από σένα που ακόμα κοιτάς από το παράθυρο για να δεις τι καιρό έχει -άσχετε, έ άσχετε... Για κάποιο λόγο μάλιστα είναι αντικειμενικός (ό,τι και αν σημαίνει αυτό) κι ας πληρώνεται για να μας λέει να κάτσουμε σπίτι με κάθε απίθανο λόγο. Υπέροχο!

Χρήσιμη ψήφος... για τα αφεντικά και μόνο

Έρχονται οι εκλογές και ήδη άρχισαν να μας αραδιάζουν διάφορες μαλακίες για τη χρησιμότητα της ψήφου μας. Οι συριζαίοι, ιδίως, μας πουλάνε το παραμύθι «πάμε να ψηφίσουμε για να φύγει ο Μητσοτάκης». Έχει δοκιμαστεί πολλές φορές στο παρελθόν η ίδια συνταγή. Και δεν ήταν λίγοι εκείνοι που κάθε φορά τσιμπούσαν το δόλωμα.

Τη δεκαετία του '90, για παράδειγμα, αυτό το παραμύθι είχε τη μορφή: «πάμε να ψηφίσουμε ΠΑΣΟΚ για να φύγει η Δεξιά». Στις αρχές της δεκαετίας του 2010, όταν το ελληνικό κράτος έθεσε σε εφαρμογή την αστυνομική επιχείρηση «Χρυσή Αυγή» για τον έλεγχο της πολυεθνικής εργατικής τάξης, το ίδιο παραμύθι πήρε τη μορφή: «πάμε να ψηφίσουμε ΣΥΡΙΖΑ για να κόψουμε τη φόρα στον Μιχαλολιάκο». Και πιο πρόσφατα, το 2015, ακούγα-

με παντού γύρω μας την ατάκα: «πάμε να ψηφίσουμε ΟΧΙ στο δημοψήφισμα για να μην πέσουν κι άλλο οι μισθοί».

Πάντα, όμως, η κατάληξη ήταν η ίδια.

Το ΠΑΣΟΚ αντικατέστησε τη Δεξιά, ο ΣΥΡΙΖΑ έφτιαξε δική του κυβέρνηση, μαζί μάλιστα με τους ακροδεξιούς ΑΝΕΛ, τα εκλογικά ποσοστά της Χρυσής Αυγής έπεσαν, στο δημοψήφισμα βγήκε πανηγυρικά το ΟΧΙ, αλλά οι ζωές μας εντωμεταξύ, όλες αυτές τις δεκαετίες, πηγαίνουν κατά διαόλου. Και για να μη μιλάμε γενικά και αόριστα: η κατάσταση για την εργατική τάξη γίνεται όλο και χειρότερη, με μισθούς να κόβονται, είτε άμεσα είτε έμμεσα (κωδικό όνομα «πληθωρισμός»), με μπάτσους και ρουφιάνους να ελέγχουν όλο και περισσότερες πλευρές της καθημερινότητάς μας, με τα αφεντικά μας να μονοπωλούν τον δημόσιο λόγο,

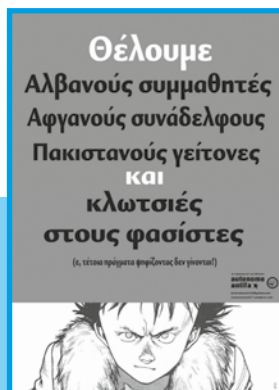
να ρίχνουν χωρίς αντίλογο τις προσαγωγές τους και να μας φοράνε την ταμπέλα του «αντικοινωνικού».

Το σημαντικό ζήτημα, εδώ, είναι ότι η «χρήσιμος ψήφος» ποτέ δεν «προδόθηκε». Κι ο λόγος είναι γιατί η ψήφος στις εκλογές είναι πάντα χρήσιμη για τα αφεντικά μας, για την κυριαρχία τους πάνω μας και την υλοποίηση των σχεδιασμών τους. Όσο και αν τείνουμε συχνά να το ξεχνάμε, τα αφεντικά μας, μέσω του κράτους που είναι ο συλλογικός οργανωτής τους, χαράζουν στρατηγικές, δηλαδή, πλάνα που αφορούν τη διαχείρισή μας σε βάθος χρόνου. Το κράτος έχει τη δεξιά και την αριστερά του. Εφαρμόζει, όμως, τα πλάνα του ενιαία και με συνέπεια. Γι' αυτό και αν ξύσουμε λίγο κάτω από την επιφάνεια των τσακωμών ανάμεσα στα διάφορα κόμματα δε θα βρούμε την παραμικρή ουσιαστική διαφορά σε ό,τι έχει να κάνει με την εργατική τάξη, στο εσωτερικό, και τους διακρατικούς τσαμπουκάδες, στο εξωτερικό. Όλα τους είναι στην ίδια μεριά του ταξικού πολέμου, εναντίον μας, όπως φάνηκε πε-

ντακάθαρα και στο πείραμα «πανδημία», όπου φορέσανε την ίδια «μασκούλα» και πουλήσανε την ίδια παράνοια.

Είτε δεξιά είτε αριστερά τα αφεντικά, για μας, είναι αφεντικά. Σκοπός τους είναι να κλέψουν κι άλλο τον χρόνο μας, να υποτιμήσουν κι άλλο τις ζωές μας, να μας κάνουν κρέας για τη δική τους «ανάπτυξη» και τους δικούς τους ανταγωνισμούς. Το ίδιο ισχύει και για το κράτος τους. Όταν διαλέγουμε το «λιγότερο κακό» ανάμεσα στα κόμματα που μας ζητάνε την ψήφο, στην πραγματικότητα διαλέγουμε έναν ακόμα τρόπο να περάσουν τα σχέδια των αφεντικών μας από πάνω μας.

Η αφίσσα αυτή κολλήθηκε τον Μάιο του 2012, πριν από τις τότε εκλογές. Από τη δεκαετία του '90 μέχρι σήμερα, τα κρατικά πλάνα για την αντιμετώπιση των μεταναστών, είτε με δεξιούς είτε με αριστερούς στην κυβέρνηση, έχουν την ίδια αρχή και το ίδιο τέλος: ξεκινάνε από το στρατόπεδο συγκέντρωσης και καταλήγουν στο φραουλοχώραφο ή στο εργοστάσιο.

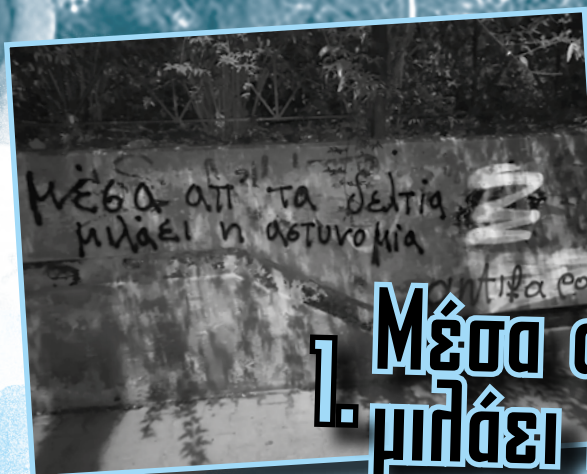

«Το γκραφίτι είναι ένας τρόπος απόκτησης κύρους σε μια κοινωνία όπου έχεις ταυτότητα μόνο όταν έχεις ιδιοκτησία».

Hugo Martinez, Bring the Noise, Τεφλόν – Αρχείο 71

1. Μέσα από τα δελτία μιλάει η αστυνομία

Πώς δηλαδή φτιάχνουμε την τέλεια συνταγή ενός δελτίου ειδήσεων. Έχεις σκεφτεί ποτέ ποιος αποφασίζει τι θα δεις, όταν ανοίξεις την tv; Τι είναι σημαντικό και τι δεν πρέπει να προβληθεί; Ε, λοιπόν, σίγουρα δεν το αποφασίζει κάποιος καλός αντικειμενικός άνθρωπος που νοιάζεται να σε ενημερώσει για τα σημαντικά του κόσμου.

Πώς οι συγκλονιστικές ειδήσεις των 8 φτάνουν στα χέρια των ΜΜΕ; Από την Ελληνική Αστυνομία. Μια υπηρεσία της ΕΛ.ΑΣ μαζεύει όλα τα στοιχεία των εγκλημάτων από τις υπόλοιπες υπηρεσίες. Το πότε και το πού δημοσιεύονται αυτά τα στοιχεία έχει να κάνει με το πότε θέλει η καλή μας αστυνομία και τα συμφέροντα του Υπουργείου Εσωτερικών να ασχοληθούν με κάποιο θέμα, που όμως τυχαίως συνήθως αφορά το βρίσιμο και τη διαπώμπευση διαφόρων φιγούρων της εργατικής τάξης.

Επιπλέον, κάθε μήνα αναρτώνται στην ιστοσελίδα του Αρχηγείου της ΕΛ.ΑΣ κάποια εγκλήματα από το Γραφείο Τύπου της. Αυτή είναι και η πηγή των ΜΜΕ για τις πληροφορίες που μεταδίδουν. Τα εγκλήματα δηλαδή που έχει επιλέξει η αστυνομία ανάμεσα σε κάποια άλλα ότι είναι τα κατάλληλα για δημοσίευση. Αυτή είναι η πηγή για τα θέματα των δελτίων, αλλά και όλων των μέσων ενημέρωσης, για να μας πουν «την αλήθεια των πραγμάτων».

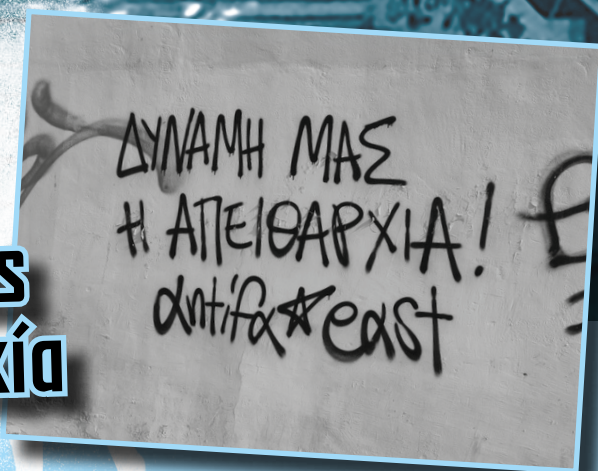
Δεν μπορούν βέβαια να λείπουν από το φοβερό αυτό πανηγύρι οι τερατώδεις περιγραφές από ρουφιάνους πολίτες και δημοσιογράφους, συγκλονισμένους είτε με την εγκληματικότητα τρομακτικών 12χρονων, είτε με μανάδες τέρατα που δε μεγαλώνουν τα παιδιά τους σε «κατάλληλο περιβάλλον» και κατηγορούνται για παραμέληση ανηλίκου. Δηλαδή, μας λένε ασχοληθείτε με την τρομακτική και επικίνδυνη

εργατική νεολαία, είτε με οποιοδήποτε άλλο θέμα θα ορίσει η ΕΛ.ΑΣ μαζί με τα ΜΜΕ ότι είναι η σημαντική επικαιρότητα.

Αυτός είναι ο τρόπος άντλησης και επιλογής των ειδήσεων και δεν είναι καθόλου τυχαίος. Αντιθέτως, στοχεύει στο να αγνοούμε κάποια και να σοκαριζόμαστε με άλλα θέματα. Εμείς λέμε μέσα από τα δελτία μιλάει η αστυνομία. Μιλάει για να μας επιβάλλει τι πρέπει να ξέρουμε και τι όχι, γι' αυτό μάθαμε να μην τα εμπιστευόμαστε.

* Για περισσότερα δες το «Απ' το αρχηγείο της ΕΛ.ΑΣ. στις οθόνες μας: οδηγός επιβίωσης σ' έναν κόσμο γεμάτο «εγκλήματα», **περιοδικό Antifa #79, autonomeantifa.gr**

2. Δύναμη μας η απειθαρχία

Κάθε λίγο και λιγάκι κάτι σκάει και μας αλλάζει ό,τι ξέραμε. Είναι ένας ιός, είναι μια κρίση, είναι ένας πόλεμος. Κάθε μέρα έρχεται και κάτι το οποίο θα χρησιμοποιηθεί από το κράτος, τα αφεντικά και τους ρουφιάνους τους για να μας πειθαρχήσει σε όλα τα πεδία της καθημερινότητας. Στη δουλειά μας με το να μηδενίζουν τους μισθούς, στο σχολείο με το να κρατάμε αποστάσεις, να μη μιλάμε μεταξύ μας, παρά μόνο στους καθηγητές, και όχι μόνο.

Η πειθάρχηση συνεχίζεται και μετά. Συνεχίζεται στο σπίτι, στο δρόμο, στις πλατείες της γειτονιάς μας, γεμίζουν με φώτα, με μπάτσους και security. Πολλά είναι τα σχέδια του κράτους για τους νέους τρόπους ζωής της εργατικής τάξης αλλά και για την πειθάρχηση της μέσα σε αυτούς. Αυτούς, λοιπόν, που μας θέλουν πειθαρχημένους, εμείς μάθαμε να τους κοιτάμε με καχυποψία.

Δύναμη μας είναι να βρισκόμαστε και να καταλαβαίνουμε τον κόσμο από κοινού, όχι ο καθένας μόνος του. Η απειθαρχία δεν είναι επιλογή, αλλά είναι αναγκαιότητα. Είναι ο τρόπος να επιβιώνουμε απέναντι στις κρατικές εντολές και σε όσους τις ακολουθούν.

Προεκλογική καφεΐνη

Το σύνθημά μας έγραφε «**Τα κρατικά γκραφίτι είναι πειθάρχηση**». Μάλλον δεν τους άρεσε και πολύ...

Αυτές τις μέρες παρατηρήσαμε στη γειτονιά μας πως τα άδεια καταστήματα και τα παρατημένα σπίτια σιγά σιγά γεμίζουν. «Ήρθε η ανάπτυξη!» ξεφωνίζει ο αφελής μας φίλος από δίπλα, αλλά δεν είναι καθόλου έτσι. Καφετέριες που πουλάνε τον καφέ δυόμιση ευρώ και εκλογικά περίπτερα -όποιος δε θέλει να πάει να δουλέψει σε αυτή την κωλοχώρα πάει στην μάνα του, παίρνει δανεικά κι αγύριστα και είτε ανοίγει μία καφετέρια είτε εκλογικό περίπτερο. Και στις δύο περιπτώσεις το εγχείρημα κρατάει περίπου δυο μήνες και τα λεφτά της μάνας τους πάνε στον κουβά -ως τότε όμως; Ξαφνικά οι χώροι γύρω καθαρίζονται. Σκίζουν τις αφίσες μας για να βάλουν τις δικές τους. Σβήνουν τα συνθήματά μας για να γράψουν τα δικά τους. Κάθε δυο τετράγωνα η ίδια ιστορία...

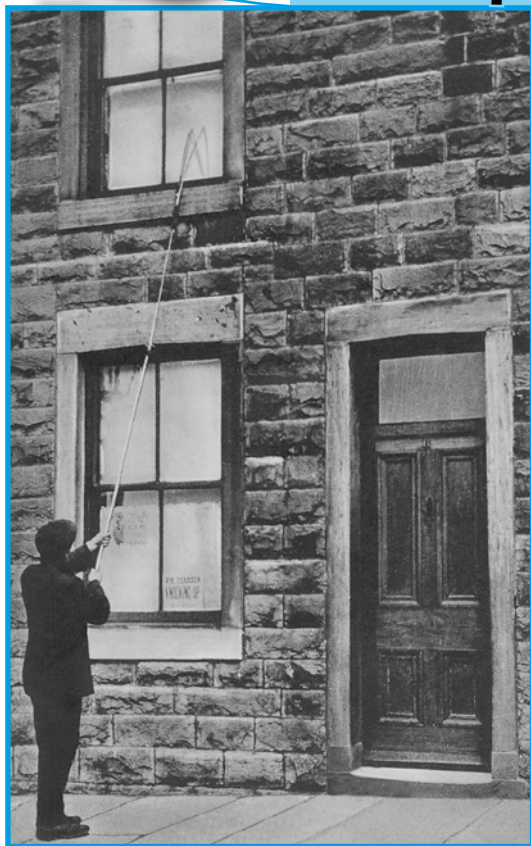
Πόσους φρέντο να πεις και πόσες φορές να ψηφίσεις; Το πρώτο έχει πάει δυόμιση ευρώ, το δεύτερο φαίνεται τσάμπα αλλά δεν είναι. Τα άδεια

καταστήματα λιγοστεύουν, οι επιδόξοι μαγαζάτορες πληθαίνουν κι εμείς κάθε βράδυ τα ίδια, να ψάχνουμε κάνα τοίχο να τους βρίσουμε με τα αντιαισθητικά μας γκραφίτι.

Καφετέριες και εκλογές, εκλογές και καφετέριες -δεν μπορεί, κάπου θα χωράνε και οι αφίσες μας, τα συνθήματά μας, η οργή μας σε αυτό το πανηγύρι... Μία πρόταση που θα θέλαμε να κάνουμε μέσα από τις σελίδες του ταπεινού μας εντύπου, μήπως μείνει κανένας τοίχος και για μας; γιατί δεν τα συνδιάζετε; Κατεβείτε στον πολιτικό στοίβο με το κόμμα της αρεσκείας σας και ταυτόχρονα πατήστε ένα τατού μανίκι, αφήστε μούσι χιπστεράδικο και δίπλα στην αφίσα σας βάλτε και μια εσπρεσσιέρα, μια φραπιέρα, λίγα χάρτινα καλαμάκια. Θα βγάλετε έτσι κάτι εξτρά -πού ξέρει κανείς, μπορεί να γυρίσετε και κάνα δανεικό στη φουκαριάρα τη μάνα σας...

Food for Thought

«Άνθρωποι-ξυπνητήρια»

Τέλη 18ου- αρχές 19ου αιώνα. Στα βιομηχανικά κέντρα της Βρετανίας και της Ιρλανδίας, όταν ακόμα τα ξυπνητήρια δεν ήταν διαδεδομένα, το ξύπνημα των εργατών αναλαμβάναν οι knocker uppers ή αλλιώς «άνθρωποι-ξυπνητήρια». Με μακριά κοντάρια, φυσοκάλαμα και άλλα ευφάνταστα μέσα χτυπούσαν τα παράθυρα των εργατικών κατοικιών, προκειμένου να ξυπνήσουν τους εργάτες και τις εργάτριες της πρωινής βάρδιας για να πάνε στο εργοστάσιο ή τα ορυχεία. Στις βιομηχανικές κοινωνίες ο χρόνος άρχισε να μετριέται με χρήμα και η πειθάρχηση των εργατών στο ωράριο έγινε πιο επιτακτική για τα αφεντικά.

Μπορεί πλέον να μην υπάρχουν «άνθρωποι-ξυπνητήρια», αλλά στην πραγματικότητα τα ρολόγια και τα ξυπνητήρια είναι συνεχώς διαθέσιμα

προς χρήση και διαμορφώνουν την καθημερινότητά μας. Αυτό σημαίνει ότι δεν έχουμε και πολλά περιθώρια να βρούμε καμία δικαιολογία, όταν δεν ψυγνόμεστε να ξυπνήσουμε νωρίς. Κάθε μέρα ακούμε το ίδιο ξυπνητήρι να μας καλεί να πάμε είτε στη δουλειά, είτε στο σχολείο. Κάθε μέρα ξυπνάμε με νεύρα, όσο και να προσπαθούν να μας πείσουν οι διάφοροι ινφλουένσερς, ότι το πρωινό ξύπνημα με λίγη γυμναστική και υγιεινή ζωή κάνει καλό. Και για να είμαστε ειλικρινείς δε θα βάζαμε ξυπνητήρι για να πάμε κάπου ή να κάνουμε κάτι που γουστάρουμε.

**ΚΟΥΝΤΑ'S
GREATEST
HITS**

Αν είστε σαν και εμάς που προσπαθούμε να βγάλουμε μια άκρη με το τι σκατά συμβαίνει γύρω μας, θα έχετε παρατηρήσει ότι αν ανακατεύεσαι με τις ειδήσεις ανακατεύεσαι. Οπότε μαζέψαμε κάτι χιτάκια και σας τα παρουσιάζουμε...

Δεν ξέρουμε αν το έχετε καταλάβει αλλά τον τελευταίο καιρό το κράτος και οι ειδικοί του νοιάζονται αρκετά για το τι τρώμε. «Μη σπαταλάτε φαγητά», «να τρώτε Ελληνικά προϊόντα», «να μαγειρεύετε στους τόσους βαθμούς», «η τελευταία μπουκιά είναι η δύναμή σας» κ.ο.κ. Ταυτόχρονα μαζί με τα food-pass, καλάθι νοικοκυριού κτλ. υπάρχει μια συντονισμένη προσπάθεια να επιλεχθεί το τι τρώει η εργατική τάξη και πώς. Αλλά αυτά γίνονται τώρα, πού να ξέρουμε τι θα γίνει στο μέλλον; Λάθος τώρα ξέρουμε γιατί υπάρχει η μελλοντολόγος τροφίμων! Ναι καλά διαβάσατε, η Δρ Γκρει είναι μελλοντολόγος φαγητού και προβλέπει το μέλλον της διατροφής (μας). Όπως λέει μαζί με όλες τις θυσίες που οφείλουμε να κάνουμε (εμείς) το μέλλον στη διατροφή είναι από αέρα και έτσι δε θα επιβαρύνουν το περιβάλλον ούτε την τσέπη τους. Πριν προλάβετε να πείτε αυτούς τους μελλοντολόγους τροφίμων αεριζήδες και πάτε για σουβλάκια σκεφτείτε ότι το κράτος μας ετοιμάζει για πόλεμο και στον πόλεμο είναι πολύ σημαντικός ο έλεγχος στο τι τρως και τι δεν τρως π.χ. αέρα.

Σκέψεις ενός ιδιοκτήτη σπιτιού στο Παγκράτι ενώ σκέφτεται πόσο θα βάλει το νοίκι:

Όπως και να το κάνουμε είναι ένα παλατάκι. Πανέμορφα όλα μέσα του. Και τα 37 τετραγωνικά του, πανέμορφα. Από παροχές πραγματικά τι άλλο να ζητήσεις. Έχει κουζίνα, μπάνιο και αυλή! Σε κάτι τέτοια μέρη μένουν οι influencers τι να λέμε τώρα. Ντάξει ο νεροχύτης είναι μάρμαρο αλλά πεντελικό σαν της ακρόπολης και το μπάνιο έχει λίγη υγρασία αλλά τα σκούρα χρώματα στους τοίχους είναι η νέα τάση. Και μπορείς να απλώσεις και άνετα στον ακάλυπτο, εε στην αυλή. Και δίπλα σε όλα ε; Περνάνε απέξω όλα τα λεωφορεία, όλα τα τρόλεϊ και τα ταξί και τα αυτοκίνητα και τα παπιά, ναι, είναι πολυσύχναστος δρόμος. Πέρυσι ανακηρύχθηκε το πιο φωτεινό ημιυπόγειο του Παγκρατίου. Ντάξει αυτό το φιλέτο δεν το δίνεις κάτω από 720. Όχι θα πω 840 για να πέσω. Τι είναι 840 μωρέ με τα κοινόχρηστα; 9 κατοστάρικα καθαρά.

Μέχρι τώρα τα ιπτάμενα μπαλόνια

σου έφερναν στο μυαλό ηλιόλουστες μέρες, ρομαντικές κομεντί και τον Ιούλιο Βερν ή παιδιά που γκρινιάζουν στους γονείς τους ότι τους έφυγαν. Από αυτόν τον Φλεβάρη όμως που οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Κίνα αποφάσισαν να σκάνε οι μεν τα μπαλόνια των δε και να μιλάνε για εξωγήινους θα μας θυμίζουν κι άλλα, όπως τον παγκόσμιο πόλεμο. Έτσι για να μην ξεχνιόμαστε...

συμφωνία
για την
ενέργεια

ΜΑΖΕΥΟΜΑΣΤΕ
ΠΛΑΤΕΙΑ
ΑΡΑΞΟΥΜΕ

Πάρε κι εσύ μέρος στη #SymfoniaGiaTinEnergeia

Σπάσε κι εσύ
μια σπαστική λάμπα
και πες τα πιο άνετα
με την παρέα σου

Πώς πάει η
δουλειά;

Περίεργο πλάσμα αυτό τ' αφεντικό.

Ένα βράδυ με θολά μάτια ανακοίνωσε με παράπονο ότι αν ήθελε να γίνει κάτι στη ζωή του, αυτό ήταν πολίτης του κόσμου.

Ένα άλλο βράδυ, πάλι με θολά μάτια, ήθελε να πετάξει έναν μεζέ στο κεφάλι της σερβιτόρας.

Ένα μεσημέρι ήθελε να πετάξει τον κουβά της σφουγγαρίστρας, στο κεφάλι του μπουφετζή.

Στο κλείσιμο ένα επόμενο βράδυ κοπανώντας τη μπάρα φώναζε ότι δεν τον στηρίζει κανείς.

Ακόμη πιο περίεργα πλάσματα όμως είμαστε εμείς.

Εμείς που βαρεθήκαμε να δουλεύουμε για τον κάθε μαλάκα και να καταπίνουμε τις επιθέσεις και τις προσβολές τους.

Εμείς που πήξαμε στα δωρα να λειτουργούμε τα μαγαζιά τους απ' άκρη σ' άκρη και να συγυρίζουμε τα λεφτά τους στην ταμειακή κάθε βράδυ.

Εμείς που ξεμένουμε συνέχεια από λεφτά και δεν έχουμε ποτέ χρόνο.

Που δεν προλαβαίνουμε να πιούμε έναν καφέ το πρωί, να βάλουμε ένα πλυντήριο ή να βγούμε μια βόλτα.

Και το λέμε:

Θέλουμε πίσω τον χρόνο μας.

Τον χρόνο που μας χρωστάνε.

Τον χρόνο για να ζήσουμε.

Τον χρόνο για να τους μισούμε περισσότερο.

